కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రాయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ ఉంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ ఉంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

ఈ క్షణం ఇద్దరిదీ

మా టేబిల్ మీద రెండు కాఫీ కప్పులు పెట్టి బేరర్ అలానే నిలబడి ఉన్నాడు. అతను ఏదో అడగాలనుకుంటున్నట్లు అర్థమయి అతన్ని జాగ్రత్తగా చూసాను. నేనూ కవిత కలుసుకున్నప్పటినుంచీ ఈ హోటలే, ఈ టేబిలే, ఈ బేరరే!

అతను గొంతు సద్దుకున్నాడు.

'సార్, కంగ్రాచులేషన్స్' అన్నాడు. ఇద్దరం ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూసుకున్నాం.

'దేనికి?' అడిగాను.

'చాలా రోజులుగా మీ ఇద్దరినీ చూస్తున్నాం. కొత్తల్లో ఒకలాగ ఉండేవారు, ఇప్పుడు పెళ్లి అయిపోయిన వారిలా ఉన్నారు...' నేను ఏదైనా మాట్లాడే ముందరే చెయ్యి అడ్డుపెట్టాడు.

'సార్, దయచేసి ఏమీ అనుకోకుండి. నేను మీ మాటలేమీ వినలేదు. నేను వయసులో పెద్దవాడిని. ఎందుకో మిమ్మల్ని అభినందించాలి అనిపించింది'

'తప్పేం లేదు. థాంక్యూ'

'మా హోటల్లో కలుసుకుంటూ అనుబంధం ఏర్పరచుకుంటే మాకు అంతకంటే ఏం కావాలి?'

'ఓ. బావుంది'

'సార్, ఏమీ అనుకోకపోతే ఒకమాట'

'ఇన్ని అనుకున్నాక ఇంకా అదెందుకు? చెప్పు'

'మీ ఇద్దరికీ ఈసారి ఓ గిఫ్ట్ ఇస్తాను'

ఎందుకు?'

'మీరు టిప్పులుగా ఇచ్చిన డబ్బు ఇలా మారుస్తాను.. ఓ మూడొందలుంటుంది'

'ఓ. మా కెందుకయ్యా. ఇంట్లోకి ఏదైనా మా వైపునుండి కొను. బాగుంటుంది'

'నాకు ఆ అదృష్టం లేదు సార్. కాలం కలిసి రాలేదు. నాకసలు పెళ్లి కాలేదు. ఎవరూ లేరు. ఇల్లంటే ఏంటో నాకు తెలియదు' కప్పు అలానే పట్టుకున్నాను. అతను వెళ్లిపోయాడు.

'కాలం కలిసి రాలేదు' కవిత చెప్పింది.

'కలిసిరావటం అంటే?'

'కాఫీలో చక్కెరలా అన్నమాట!'

'కాలంలోకి మనం వచ్చాం'

'ఎలా?'

'దాని దారిన అది పోతోంది. మనం వచ్చి కలుసుకున్నాం.'

'అవును'

'ఒక స్టేజ్ మీద నృత్యం జరుగుతోందనుకో! ఓ జంట స్టేజ్ మీదకి వచ్చి వాళ్ల లయలో కలిసి తాళానికి అనుబంధంగా నృత్యం చేస్తారా? చెయ్యరా?'

'నిజమే'

'ఆ లయను అర్థం చేసుకుని మన లయను అవగాహన చేసుకుని కలసి సాగేందుకు నిర్ణయించుకున్న కాలాన్ని ముహూర్తం అంటారు. ఆ క్షణం అటువంటిది. '

'అందరూ అలా చూసుకోరు కదా?'

'చూసుకోకపోయినా వారి లయ కలసిపోయి ఉండవచ్చు.'

'కలవకపోతే?'

'చూసేవారికి, చేసేవారికి ఎక్కడో ఆట సాగటం లేదన్నది తెలిసిపోతుంది. కలసి రావాలంటే అర్థమవుతోందా?'

'ఇంత క్లాస్ తీసుకున్నాక కాకుండా ఉంటుందా?' కవిత ఏదో ఆలోచిస్తోంది.. మెల్లగా అణువుగా పలికింది..

ఈ క్షణం ఇద్దరిదీ

'ఈ రంగస్థలం ఇకపై నీది' అంటూ

భువిని పగలు, రేయికి అందించింది

'అయితే ఈ సంధ్య ఇద్దరిదీ' అంటూ వెన్నెలరాజు

నవ్వులు రువ్వేసాడు

'నా నాట్యాన్ని మించిన గానం ఇకపై అందించు' అంటూ నెమలి కోయిలమ్మని హెచ్చరించి తప్పుకుంది.

కాలం ఒడిలో అలుపు లేకుండా ఎవరి ఆట ఎంతసేపో!

నీకూ నాకూ తెలుసా?

అందించినవి అందుకుని అందంగా ముందుకు అడుగెయ్యటం తప్ప శోధిస్తూ సాధించేదేముంది?

గమనం ఆగితే గమ్యమెక్కడో తెలిసేదెలా?

అందుకే

అడుగు ముందుకు వేద్దాం, రేపు ఎవరిదో తెలియకుండానే

అందుకే

ఈ ఝరిని అనుసరిస్తూ నేను

నాతోబాటు లయబద్ధంగా నీవూనూ!

కాలం కథకళి అయితే

జీవితం ఓ కథాకేళిలా...

సాగనీ!

శుభముహూర్తం

చివరి లోకల్ ట్రైన్ అలా ప్లాట్‌ఫార్మ్ దాటిపోయింది. ఆ టీ స్టాల్ వాడు ప్లాట్‌ఫార్మ్ యావత్తూ కలయజూసాడు. కొద్దిగా చలిగా ఉంది. సామాన్యంగా ఒకరిద్దరు రైలు దిగి ఇంకా ఎంతో దూరం వెళ్లవలసిన వారుంటారు. ఈ రాత్రి ఎందుకో అలాంటివారు కూడా ఎవరూ లేరు. రోజూ ఆ ట్రైయిన్ వెళ్లేవరకూ అక్కడే ఆగి ఆ చిత్రమైన కోటును సద్దుకుని ఆ రోజుతో పని అయిపోయినట్లు మాసిపోయిన గెడ్డం గోక్కుంటూ ఓ పెద్దాయన మెట్లు దిగి వెళ్లిపోతూ ఉంటాడు. ఈ టీ స్టాల్ వైపు చూడను కూడా చూడడు. ఆ ఫ్లాస్క్‌లో సరిగ్గా మూడు కప్పులు వస్తాయేమో!

'సార్ టీ', అన్నాడు ఎందుకో.

ఆయన ఆగాడు. తల అడ్డంగా ఊపాడు. ఇతను రెండు కప్పులు నింపాడు.

'నేనిస్తున్నాను సార్, రండి. నేనూ పోవాలిక!'

ఆయన మెల్లగా అటువైపు నడిచాడు. చెక్కబల్లమీద కూర్చుని నిట్టూర్చాడు. వొణుకుతున్న చేతుల్లోకి కప్పు తీసుకున్నాడు.

'టీ బాగుంది' అన్నాడు.

'చలీ బాగుంది'

'అవును'

'అవును సార్, మిమ్మల్ని రోజూ చూస్తాను. ఏ బండీ ఎక్కరు, ఏ బండీ దిగరు. ఈ బండి వెళ్ళిపోయాక మీరూ వెళ్ళిపోతారు. ఎందుకలాగ?'

ఆయన రైలు పట్టాలవైపు చూసాడు.

'నా రైలు మిస్ అయిపోయాను నాయినా.'

'ఇంకో రైలు ఎక్కొచ్చుగా!'

'రైళ్లకి టైం ఉంటుంది. ఆ టైం రైలు వెళ్ళిపోయాక అన్నీ వెళ్ళిపోయినట్లే. టైం అది!'

'ఏమయిందేంటి?'

టీ రెండు గుటకలు మింగాడు పెద్దాయన.

ఓ రాత్రి రైలు ప్రయాణం నా డైరీలో జైలు వ్రాత అయి కూర్చుంది. పై బెర్త్‌మీద పడుకున్నానన్న పేరే కానీ నిద్రపట్టటం లేదు. పడుతోందీ అనుకునే సమయానికి బండి ఎక్కడో ఆగిపోయేది. నాకు పట్టిన నిద్రబండి దిగిపోయేది! మరల అటూ యిటూ సద్దుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నాను. ఏ అర్ధరాత్రో నన్ను ఎవరో లేపుతున్నట్లనిపించింది. లేచి చూసాను. క్రింది బెర్త్ మీద పడుకున్న ఓ అమ్మాయి.. అసలు ఇలాంటి అమ్మాయిని చూసినందుకు కాబోలు నిద్రపట్టటం లేదేమోననే ఆలోచన కూడా కలిగింది. గుడిలోకి వెళ్ళినప్పుడు మూడు ప్రదక్షిణలు చేసి కొద్దిసేపు కూర్చోమంటారా. అక్కడ యంత్రం, దైవం యొక్క స్పందనలు మనలోకి ప్రవేశించి మన శరీరంలోని చక్రాలను ప్రతిస్పందింపచేస్తాయి కాబట్టి నేలమీద కూర్చుని స్పందనలను భూమిలోకి పంపాల్సిన ప్రక్రియ అదని ఓ పెద్దాయన చెప్పాడు. అలాగే రైల్లోకి వచ్చి మన సీటు వద్ద ఎక్కడా దొరకని సౌందర్యరాశి ఎదురుగా ప్రత్యక్షమైనప్పుడు శరీరం, మనస్సూ రెండూ చెరో కిటికీలోంచి అవతలకి వెళ్ళిపోతాయేమో! అంచేత నిద్రపట్టడం మానేసి ఉండవచ్చు. కాకపోతే ఈమె నన్ను ఇంత రాత్రి ఇలా ఎందుకు నిద్రలేపుతోందో తెలియలేదు. మధ్యలో పడుకున్న కుర్రాడు అప్పుడే బోర్లపడ్డ పసివాడిలా తోచాడు. అతని క్రింద ఓ పెద్దాయన రెండు చేతులూ ఎటో పోనిచ్చి లోకంతో పనిపెట్టుకోవద్దు అని చెబుతున్నట్లుంది. నాకు ఎదురుగా పై బెర్త్‌మీద పడుకున్న వ్యక్తి నాకు సగం చోటు చాలన్నట్లు అటు పూర్తిగా ఒరిగిపోయి ఉన్నాడు. ఆయన క్రింద పడుకున్న వ్యక్తి ఇటు పూర్తిగా జారి మరొక్క కుదుపుకి క్రింద పడిపోయేటట్లు ఉన్నాడు.

ఈ అమ్మాయి ఓ దుప్పటి నాకు అందిస్తోంది. ఆలోచించాను. అందరూ లేచి ఉండగా నాతో మాట్లాడటం సిగ్గనిపించి ఇలా నిద్రకోసం కష్టపడుతున్నానని తెలుసుకుని ఎంతో ఆప్యాయతతో నాకు ఒక దుప్పటి అందిస్తోందన్నమాట.

'వద్దండీ.. నా దగ్గిరుంది' అన్నాను.

'ఇది మీ దుప్పటేనండీ. మూడోసారి క్రిందపడింది' వెంటనే అందుకున్నాను. థాంక్స్ చెప్పేముందే తన బెర్త్ మీదకి వెళ్లిపడుకుంది.

నీక్కూడా ఓ ప్రేమ వ్యవహారమా? అన్నట్లు రైలు కొద్దిగా మూలిగింది...

★★★★★

ఉదయం ఇద్దరూ దిగిపోయారు. కిటికీ దాకా జరిగాను. 'ఏం చేస్తుంటారు?', అడిగాను.

'రిసెర్చ్'

'ఓ. ఎందులో?'

'మానవ సంబంధాలు, మనుగడలు'

'ఆసక్తికరంగా ఉంది'

'అందుకే పరిశోధన చేస్తున్నాను. మీరు?'

'నేనూ బోర్డు మీద పాకుతాను!'

నవ్వింది.

'ఎందుకు? అంటే ఏ విషయంలో?'

'స్ట్రాటిజిక్ మేనేజ్‌మెంట్‌లో లెక్చరర్‌ని!'

'ఓ. దుప్పట్లు క్రిందకి తోసెయ్యటంలో ఏంటి స్ట్రాటజీ?'

' చంపేశారు... కావాలని అలా చెయ్యలేదు కదా?'

'ఏమో! నేను తీస్తానా లేదా అని ఆలోచించారని ఎందుకు అనుకోకూడదు?'

'అలా అయితే ఇటు ప్రక్క వ్యక్తి కూడా తీసి ఇవ్వవచ్చు కదా?'

'ఊ... మీకు పెళ్లికాలేదని అర్థమైంది' చెప్పేసింది.

'ఎలా చెప్పారు?'

'పెళ్లైన వారు ఎంతలేదైనా కొంత కుదురుగా ఉంటారు'

'కరెక్ట్'

ఓ కాఫీ కాన్ పట్టుకుని ఓ చిన్నకుర్రాడు కప్పులు అందిస్తున్నాడు. కొద్దిగా పోడి నింపి మరో కప్పు తీసుకుని ఆ కాఫీ కలిపే విన్యాసాన్ని అందరూ చూస్తున్నారు. కొద్దిగా కూడా చిందకుండా అర్ధచంద్రాకారంగా కాఫీని అటూ ఇటూ కలుపుతున్నాడు. ఎడమచేతిని వయ్యారంగా ఊపినప్పుడు ఓ పాట కూడా పాడుతున్నాడు....

'నిజంగా.. నేనేనా... ఇలా నీ జతలో ఉన్నా'

అందరూ కాఫీ తాగుతున్నారు. అటు సైడ్ బెర్త్ మీద కూర్చున్న వ్యక్తి కూడా అడిగాడు. కప్పులో పోడివేసి టాప్ తిప్పాడు. అందరూ చూస్తున్నారనే ఉత్సాహం పెరిగింది. మరల ఒకసారి విన్యాసం చేసాడు. ఓ చిన్నపిల్ల అడిగింది' ఇంకోసారి చెయ్యవా?'

ఈసారి ఎడమ చేతితో సైమని ఊపాడు. బండి కదిలి కుదుపు ఇచ్చింది. ఆ కప్పు చేతిలోంచి జారి ఆ సైడ్ బెర్త్ వ్యక్తి మీద పడిపోయింది. గోలగోల చేసాడు అతను. కుర్రాడు కాన్ తీసుకుని పారిపోయాడు.

'ఎందుకు ఆ విన్యాసాలు?' నేనన్నాను.

'మానవ సహజం...' ఈమె చెప్పింది '... మామూలు మనిషిని కనీసం మామూలుగానైనా గుర్తించని సమాజం మనది' ఆలోచించాను. మాటలో దమ్ముంది.

రైలు ప్లాట్‌ఫార్మ్ దాటుతోంది. జనం చేతులూపుతున్నారు.

'మామూలు మనిషి అంటే?'

'ముళ్లలోనూ, మామూళ్లలోనూ ఇరుక్కుంటూ నిరంతరం మూలగా ఉండిపోయి మూలుగుతున్నవాడు' అందరూ ఇటు చూస్తున్నారని మా ఇద్దరికీ తెలుసు.

'అందుకు ఇలాంటి విన్యాసాలు తప్పవా?'

'అలా కాదు. గుర్తింపు... అది కోరుకోవటం తప్పు. దానిని వెతుక్కుంటూ ఉంటే విన్యాసం. ఇచ్చేది కానీ అడుక్కునేది కాదు. సమాజం సహజంగా ఇవ్వదు కాబట్టి ఎంతోమంది ఎన్నో చెత్త పనులు చేస్తూ ఉంటారు.'

'నాకు భయం వేస్తోంది'

నవ్వింది. 'ఎందుకు?'

'చంద్రుడు నేలమీద కొస్తే రాజకీయాలతో ముక్కలైపోతాడు. మిమ్మల్ని పెళ్లి చేసుకున్నవాడు మీ ఆలోచనలకి ముక్కామల వెళ్లి మొక్కులు నాటుకుంటాడు!'

ఈసారి నవ్వుకుంది.

'అంత భయం అక్కరలేదు. ప్రతి మగవాడికీ ఓ స్ట్రాటజీ ఉంటుంది...'

ఏదో అనబోయి నోరు తెరచి అలాగే ఆగిపోయాను. ఒక్క అరనవ్వు నవ్వి పూర్తిగా కిటికీ వైపుకు తిరిగిపోయింది.

ఓ సాయంత్రం లోకల్ దిగి ఫోన్ వచ్చినందుకు అక్కడే నిలబడి మాట్లాడుతున్నాను. రైలు కదలి వెళ్లిపోయింది. అటు ప్లాట్‌ఫార్మ్ మీద ఈ అమ్మాయి కూడా మొబైల్‌లో మాట్లాడుతూ నిలబడి ఉంది.

ఇద్దరం ఒకేసారి ఫోన్ బంద్ చేసి ఒకళ్లనొకళ్లు చూసుకున్నాం..

'హలో'

'హలో'

'మిమ్మల్ని ఎలా పిలవాలి?' అడిగింది.

'అనుబంధిని'

'ఛీ. అదేం పేరు?'

'మీ సబ్జక్ట్ కదా?'

'మిమ్మల్ని ఎలా పిలవాలి?'

'ఆలోచించండి'

'వ్యూహారావు'

'బాగుంది. స్ట్రాటజీ'

'మెట్లు అటున్నాయి'

'అయితే?'

కొద్దిగా ముందుకు వంగింది.

'మెట్లు అటున్నాయా...'

'కాదూ... ఆ బ్రిడ్జ్ మీద కలుద్దాం. ఇలా మాట్లాడలేం!'

ఒకళ్లనొకళ్లు వేటాడుకుంటున్నట్లు దొంగ చూపులు చూసుకుంటూ బ్రిడ్జ్ మీదకి ఎక్కాం. పట్టాల చివార్న సూర్యుడు అప్పటివరకూ దారి చూపించి ఇక నా వల్లకాదు లైట్లు వేసుకోండని చెప్పినట్లు క్రిందకి దిగిపోతున్నాడు.

'మా వాళ్లు సంబంధాలు చూస్తున్నారు'

'మీకే?'

'ఏం? చూడకూడదా?'

'సంబంధాలను ఉతికి ఆరేసిన వాళ్లకి వాళ్లు సంబంధాలు చూడటం దేనికి?'

'తప్పదు. వాళ్లు మేం కథ ప్రారంభించాం అని చెప్పటానికి అలా చేస్తారు. కథ ముందరే ప్రారంభమైందని తెలుసుకోవాలన్నా తప్పదు.'

'కరెక్ట్. రోజులలా ఉన్నాయి. మరి ప్రారంభం చెయ్యండి'

'ఏంటి?'

'ఏదో కథ అన్నారు కదా?'

'ప్రారంభం అయింది.'

'గుడ్'

'ఆరోజు రైల్లో'

'ఓ...'

'మీతోనే!'

ఈ లోకంలోకి వచ్చాను. నా ఎడమప్రక్క ముట్టుకోకండి, షాక్ కొడుతుంది, డైరెక్ట్ కరెంట్ అనే బోర్డు కనిపిస్తోంది. ఆమె నవ్వింది.

'షాక్ అవకండి. ఆ బోర్డులు మామూలే. మనిద్దరం బోర్డుమీద పాకే వాళ్లమే. ఆలోచించండి. బలవంతం ఏం లేదు' దూరంగా పాయింట్ సిగ్నల్ దగ్గర పట్టాలు మారి మరో పట్టా మీదుగా ఓ రైలు ఇప్పుడే స్టేషన్ చేరుకుంటోంది!

అన్నీ సద్దుకుని ఉదయమే గబగబా యూనివర్సిటీకి వెళ్లిపోతోంది. తలుపు దగ్గర అడ్డంగా నిలబడ్డాను. ఏం చేయాలనుకుంటోంది? పెళ్లయి ఆరునెలలు గడిచాయి. దగ్గరకి రానీయదు. ఏవో సిద్ధాంతాలు చెబుతుంది.

'క్లాసుంది' అంది.

'మనకి పెళ్లి అయినట్లా? కానట్లా?'

గబగబా బాగ్‌లోంచి మొబైల్ తీసి ఫోటో చూపించింది. అర చిరునవ్వు మరల అరిసె వేసినంత తీయగా చూపించింది. లోపల పెట్టింది. నేను కదలలేదు.

'ప్లీస్...'

'ఏంటి సంగతి? ఎలా కనపడుతున్నాను?'

తప్పుకోమని చెయ్యి ఊపింది. మరో రోజు చూద్దామనుకుని తప్పుకుని దారిచ్చాను. తలుపు తెరుచుకుని వాకిట్లోకి వెళ్లింది. ఎందుకో ఓ క్షణం ఆగి ఇటు తిరిగింది.

'పెళ్లితోనే అనుబంధం ఏర్పడుతుందా లేదా కామంతోనే దగ్గరవుతారా?... అ...' చెయ్యి అడ్డుపెట్టింది '...ఇది నేను అడుగుతున్నది కాదు ....ఈ రోజు నే తీసుకుంటున్న క్లాసు'

నవ్వి అటు తిరిగింది. చెయ్యి పట్టుకుని లోపలికి లాగాను.

'నాకూ సాయంత్రం క్లాసుంది'

'చెప్పండి'

'సమాజంలో, సంఘంలో ఉంటూనే సమాజాన్ని చదువుతూ ఏదో సాధించేసాం అనుకునే కాలం విలువ తెలియని మూర్ఖులను సరిచేయటానికి స్ట్రాటజీ ఏమిటా? అని'

జాగ్రత్తగా నా చెయ్యి తన చెయ్యి మీద నుంచి తీసేసింది.

'క్లాస్ తీసుకోండి. మంచి క్లాస్. ఎవరైనా సందేహాలు అడిగితే తీర్చండి. సబ్జక్ట్ బాగుంది. బై!'

వెళ్లిపోయింది.

కాలం కరిగిపోయింది. ఎందరినో కనుక్కున్నాం. బంధం ఏర్పడటానికి కావలసిన దినుసులు వివాహం జరిగిన ముహూర్తంలో లేవన్నారు. ఇన్ని బంధనాలతో ఒక బంధాన్ని ఎలా సాధిస్తారు అన్నారు. కాలంలోని ఆ క్షణంలో ఏ అలజడీ లేకుండా కలసినప్పుడు మనస్సులోని జఢత్వాలు వివాహబంధానికి అడ్డురావన్నారు కొందరు.

మనోవైజ్ఞానికులు మరేవో చెప్పారు. బంధువులు చెరో తిట్టూ బిస్కట్లు పంచుకున్నట్లు పంచుకుని తిట్టారు. నాకు వచ్చింది ఏమీలేదా, పోయిందీ ఏమీ లేదనుకున్నాను.

అమ్మాయిలలో అందం కనిపించటం మానేసింది. నా జీవితం వృధాకాలేదు. ఓ ఏడాది తరువాత ఇదే రైలు బ్రిడ్జిమీద చిన్నపిల్లను ఎత్తుకుని నిలబడ్డాను. లోకల్ దిగి బ్రిడ్జ్ ఎక్కి ఇటే వచ్చింది. ఏది ఎలా ఉన్నా చక్కని వ్యవహారాలుంటాయి ఈమెకు. నాలుగడుగులు ముందుకు వేసి ఆగింది.

'హాయ్'

'హలో'

'హలో...', అంటూ పాపను పలుకరించింది. కొద్దిసేపు అలాగే ప్రక్కన నిలబడింది.

'ఎవరీపాప?' అడిగింది.

'మా అమ్మాయే!'

'ఓ. నా రిసెర్చ్ మోసపోదు'

'నీ రిసెర్చ్ కరెక్ట్. మన పెళ్లి సమయానికి ఇది చంటిపిల్ల' మా ఇద్దరినీ జాగ్రత్తగా చూసింది.

'ఓ.'

'పెళ్లి అనే తంతుతో అనుబంధానికి సంబంధం ఎందుకు?' ఆలోచించింది. 'బై' అని చెప్పి కొంతదూరం వెళ్లి మరల వెనక్కి వచ్చింది. బాగ్‌లోంచి ఓ చిన్న చాక్‌లెట్ తీసి పాపకిచ్చింది. ముక్కుగిల్లి వెళ్లిపోయింది.

ఏంటో ఈమె గోల. ఏం కావాలో తెలియదు. ఏం చేస్తోందో తెలియదు. ఎవరు కావాలో తెలియదు. అందరి దగ్గరా కావలసినంత సమాచారం ఉంది ఈ రోజుల్లో. ఆ సమాచారాన్ని ఏం చేయాలో తెలియదు. బ్రతకటానికి కావలసినవన్నీ సమకూర్చుకుంటారు. బ్రతుకంటే ఏంటో తెలియదు...

కొద్దిరోజుల తరువాత అపార్ట్‌మెంట్స్ లిఫ్ట్ ఎక్కబోతుంటే వాచ్‌మన్ వచ్చాడు.

'సార్, అమ్మగారు వచ్చారని తాళాలిచ్చాను' అన్నాడు. ఏమీ మాట్లాడకుండా ఇంట్లోకి వెళ్లాను. బెడ్‌రూంలోని కంప్యూటర్‌లో ఏదో పనిచేస్తూ కనిపించింది.

'రండి' అంది.

నా బాగ్ ప్రక్కన పెట్టి షూ విప్పాను.

'నా మెటీరియల్ కొంత ఇందులో ఉండిపోయింది...' చెప్పింది,

'...పాప ఏదీ?'

'వాళ్ల అమ్మ దగ్గిరుంది'

'ఓ'

మంచినీళ్లు త్రాగి కంప్యూటర్‌లోకి చూసాను.

'రిసెర్చ్ ఎలా ఉంది?' అడిగాను.

అందులోంచి లాగ్ అవుట్ అయి హాల్లోకి వచ్చి సోఫాలో కూలబడింది.

'ఏం చేస్తాం? రిసెర్చ్‌లో వదిలించుకోలేనిది చేరిపోయింది... ఈ ఇల్లు, ఈ గోల...'

'హు...దీనితో ఏం పనిలేదు'

'ఉంది సార్. మానవ సంబంధాలు - ఎన్ని ఇళ్లుంటే ఎలా ఉంటుందో చూడాలనుంది. డేటా ఎంత ఎక్కువుంటే అంత మంచిది. ఆవిడనీ ఇక్కడే ఉండమనండి! ఆట బాగుంటుంది'

'నీకేం కావాలి?'

'ఆవిడని చూడాలి, మాట్లాడాలి'

'ఆమె చేసే రిసెర్చ్‌కి నీతో పనిలేదు. అందరూ రిసెర్చ్ టూల్స్ అనుకోకు, షాక్ తింటావు'

'ఏం రిసెర్చ్ చేస్తోందేమిటి? పిల్లల్ని కని పెళ్లిళ్లు ఎలా చేయించాలనా?'

'నో. పెళ్లి చేసుకుని ఎలా? చేసుకోకుండా ఎలా మరొకరిని బాధ ఎలా పెట్టాలి అని'

'నాకు ఆమెతో ఒక ఇంటర్వ్యూ కావాలి'

'నో. కుదరదు'

'కావాలి..' గట్టిగా అరచింది.

'నీకు ఆ అధికారం లేదు'

'ఎందుకు? మా అమ్మ నాన్నల్ని, నన్ను మోసం చేసే అధికారం మీకెవరిచ్చారు?'

'నీ తల్లిదండ్రులమాట వినని దానివి, వాళ్లగోల నీకెందుకు?'

'నిన్ను బజారుకీడుస్తాను'

'బజారులో ఉన్న నీ సమాజం... ఇంకెక్కడికి ఈడుస్తుంది నన్ను?' మంచి నీళ్ల బాటిల్ ఖాళీ చేసింది.

'ఒకే! ఒకే ఒక ఫేవర్'

'చెప్పు'

'నీ బ్రతుకు నీది. ఈ సంగతి ఎవరికీ చెప్పకు. నేను మోసపోయినదానిగా నన్ను ఎవరూ చూడకూడదు'

ఆశ్చర్యం వేసింది. ఏముంది ఈ చదువులలో? నాలుగు అమెరికా మెరికలు, ప్రపంచాన్ని ఏలేసిన ఎత్తుగడలు, వేళాపాళాలేని వెర్రితలలు...గుర్తింపు దెబ్బ తింటే బ్రతకలేరు, తనే చెప్పింది!

'ఆల్‌రైట్. మానవ సంబంధాల సబ్జక్ట్ నుంచి నా సబ్జక్ట్‌కి వచ్చినట్లున్నావు. మార్పు బాగుంది. '

'కొంత అబ్బింది!'

దగ్గరకి లాక్కున్నాను.

'నో' అంది

'మరింత అబ్బుతుంది'

'నాకు ఇంత చాలు'

'ఆ పాప నా పాప కాదు. అలాంటి ఆవిడ ఎవరూ లేరు' వదిలించుకుని కళ్లల్లోకి చూసింది. సోఫాలో కూలబడి మొహం చేతుల్లో దాచుకుంది. మరల దగ్గిరకి వచ్చి గట్టిగా పట్టుకుంది.

'నీ మనసు ఖాళీ చేసుకో. నాది ఖాళీగానే ఉంది. అది నిజమైన ముహూర్తం. అప్పుడే ఆ క్షణం ఇద్దరిదీ. లేకపోతే ఎవరి పట్టావారిది, ఎవరి డిగ్రీ వారిది'

చాయ్ పూర్తి అయింది. టీ స్టాల్ వాడు గ్లాసులు తీసుకుని లోపల పెట్టేసాడు.

'మరి రోజూ ఇలా రైలు వెళ్లేవరకూ నిలబడి అటువైపు ఎవరికోసం చూస్తారు?'

'నోనో...చాలామంది జంటలను చూస్తూ ఉంటాను. ఆ బ్రిడ్జ్ మీదకి వెళ్లి కొద్దిసేపు మాట్లాడుకుని బై చెప్పుకుని వెళ్లిపోతూ ఉంటారు. ఊరికే ఇదో సరదా అయిపోయింది'

ఇద్దరూ ఎక్జిట్ గేట్ వరకూ వచ్చారు.

'ఇప్పుడు ఒంటరిగా ఉన్నారా?'

'లేదు. అనవసరమైన ఆలోచనలతో విడాకుల దాకా వెళ్లిపోయే వాళ్లకి ఏవో కబుర్లు చెబుతూ ఉంటాను. ఇక్కడ కూర్చోపెట్టి నా కథ చెబుతూ ఉంటాను'

'అవునా?'

'అవును. ప్రేక్షకులలో కూడా పర్‌ఫార్మర్స్ ఉంటారు. ఒక బృందగానంలోకి అనుకోకుండా వచ్చేసాక గొంతు కలిపిపాడాలి, లయబద్ధంగా ఆడాలి. ఆ ప్రదర్శన ఇవ్వాలంటే బుర్రలో వెర్రి ఆలోచనలు పనికిరావు. ఇది జీవితంలోని స్ట్రాటజీ'

ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదుగా ఏదో రైలు ఆగకుండా వేగంగా వెళ్లిపోయి దూరంగా ఓ కూత కూసింది.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments